

Arrest

nr. 279 928 van 9 november 2022
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. DELHEZ en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 1 februari 2019 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 22 januari 2021 om internationale bescherming. Op 7 juni 2022 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier, beschikt u over de Irakese nationaliteit en bent u op 6 december 1976 geboren in Mosul, waar u ook bent opgegroeid. U bent tot het derde leerjaar naar school gegaan en zou vervolgens zijn beginnen werken. U zou onder meer hebben gewerkt als frisdrankverkoper op de markt, als medewerker in een bakkerij en als arbeider in een petroleumfabriek. Na de val van het regime van Saddam Hussein zou u als landbouwer hebben gewerkt op de gronden van uw familie.

In juli 2006 zouden uw zus en uw schoonbroer vermoord zijn door leden van een sjiiitische militie die op zoek waren naar u. U zou erin geslaagd zijn te vluchten. Met de hulp van uw familie zou u vervolgens naar Syrië gevlucht zijn, waar u vanuit Kameshli met de bus naar Damascus bent gereisd. U zou hier ongeveer één jaar lang op de groentemarkt gewerkt hebben. Hierna zou u naar Daraa verhuisd zijn, waar u op een boerderij begon te werken. In 2009 huwde u met A(...) F(...), een Syrische vrouw die eveneens als landbouwer werkte. Jullie hebben samen drie kinderen: M(...) (°26/01/2010), J(...) (°17/07/2012) en W(...) (19/09/2013). Naar aanleiding van de Syrische revolutie zou u op een gegeven ogenblik in 2011 gearresteerd zijn door rebellen. Via bemiddeling door de lokale Muqtar zou u zijn vrijgelaten. U zou vervolgens besloten hebben om samen met uw echtgenote en M(...) naar Damascus te verhuizen. Jullie verbleven tot 17 juli 2012 in Damascus, meer bepaald in de wijk Sayyidah Zaynab. Omwille van bombardementen op deze wijk zouden jullie vervolgens naar Jaramanah verhuisd zijn. In de periode die volgde, zou u zijn erkend als vluchteling door UNHCR in Syrië. Jullie zouden een huis ter beschikking gekregen hebben en financiële steun. In 2015 zou u twee keer gearresteerd zijn door leden van een Irakese militie toen u zich in een café bevond waar overwegend Irakese vluchtelingen kwamen. U zou telkens zijn vrijgelaten door de bemiddeling van een zekere S(...) A(...), iemand die u via uw echtgenote kende.

In september of oktober 2015 zou u Syrië verlaten hebben. Uw echtgenote en jullie kinderen zouden naar Daraa gereisd zijn waar ze bij uw schoonouders introkken. Uzelf zou via Libanon en Turkije naar Europa gereisd zijn waarna u via de Balkanroute in Duitsland aankwam, waar u op 31 december 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende. In Duitsland werd uw verzoek om internationale bescherming afgewezen.

Na enkele omzwervingen in Italië, Zwitserland en Frankrijk bent u uiteindelijk op 1 februari 2019 in België aangekomen en diende u hier op 22 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van dit verzoek legde u de volgende kopijen van documenten voor: uw paspoort, uw bewijs van nationaliteit, uw identiteitskaart, uw UNHCR kaart, een laissez-passer van Zwitserland, een geboortakte van uw dochter, een woonkaart van uw moeder, een rantsoenkaart, de paspoorten van uw twee zonen, het paspoort van uw echtgenote, het oude paspoort van uw echtgenote, de nationaliteitsbewijzen van uw kinderen, de identiteitskaarten van uw kinderen en van uw echtgenote, uw huwelijksakte, de identiteitskaart van uw zus en tenslotte enkele foto's van een vernielde mazouttanker waarmee u vroeger reed.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u in Duitsland reeds eerder een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat u daar naar eigen zegen dezelfde feiten heeft aangehaald als hier in België (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 91 en 92). In Duitsland werd uw verzoek evenwel afgewezen (zie Duits asiëldossier, toegevoegd aan het administratief dossier). Het feit dat uw asiëlmotieven reeds eerder door de Duitse asiëlautoriteiten werden afgewezen, vormt een eerste indicatie voor de vaststelling dat u geen gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten aanzien van Irak.

Verder kan worden vastgesteld dat u pas na een verblijf van bijna twee jaar in België besloot asiel aan te vragen. Ook dit is zeer opmerkelijk en roept verdere vraagtekens op bij de ernst van uw nood aan bescherming.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat u voor de Duitse asielinstanties in verband met een aantal cruciale elementen heel andere verklaringen aflegde hoewel, zoals hierboven reeds werd aangehaald, u wel degelijk beweerde exact dezelfde feiten te hebben aangehaald in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

U verklaarde voor de Duitse asielinstanties dat u in 2006 door sjiiitische militieleden met de dood werd bedreigd omdat u een soenniet bent en omdat u M(...) heet. U zou kort na deze bedreigingen besloten hebben uit Irak te vluchten en naar Syrië te reizen (zie Duits asiëldossier vraag 18). Op het CGVS daarentegen verwijst u naar een concreet incident waarbij uw zus en haar echtgenoot om het leven werden gebracht door militieleden die naar u op zoek waren (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 105-158). Dit is zeer opmerkelijk. Voor de Duitse asielinstanties heeft u met geen woord gerept over het incident waarbij uw zus en haar echtgenoot zouden zijn gedood en dat voor u de concrete vluchtaanleiding uit Irak uitmaakte (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 108). De vaststelling dat u dergelijke cruciale elementen van uw asielrelaas niet heeft vermeld voor de Duitse asielinstanties ondermijnt in grote mate uw algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens dient nog te worden gewezen op incoherente verklaringen die u op het CGVS aflegt in verband met de vraag wanneer u uit Irak naar Syrië bent gevlucht. Eerst verklaarde u dat u op 22 februari 2006 in Syrië bent aangekomen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 62-65). Later tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat het incident dat de vluchtaanleiding uitmaakte plaatsvond in juli 2006 en dat u in diezelfde maand in Syrië bent aangekomen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 114, 157 en 158). Ook dit mag erg verbazen.

Verder dient nog te worden gewezen op een verklaring van uzelf voor de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaarde daar het volgende naar aanleiding van de beschieting van uw zus: "wij hebben onze zuster naar het hospitaal gebracht" (zie vragenlijst DVZ, vraag 7), terwijl op het CGVS sterk naar voren komt dat u meteen bent gevlucht toen u militieleden zag, dat u pas later heeft vernomen dat uw zus om het leven was gekomen door de schoten die u had gehoord toen u wegvluchtte en dat uw familie het u erg kwalijk nam dat uw zus om het leven was gekomen doordat men naar u op zoek was. Ook deze vaststelling roept ernstige twijfels op bij de geloofwaardigheid van de problemen die u Irak zouden hebben doen verlaten en die nu nog steeds een terugkeer zouden verhinderen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 105-148).

Ook bij andere van uw verklaringen kunnen ernstige vraagtekens worden geplaatst.

Zo valt het op dat u voor de Duitse asielinstanties heeft verklaard dat in oktober 2015 uw vijfjarige zoon in een aanslag in Damascus om het leven is gekomen, op een moment dat uw echtgenote met de kinderen inkopen deed. Uw andere zoon zou hierbij gewond zijn geraakt (zie Duits asiëldossier vraag 18). Op het CGVS daarentegen heeft u met geen woord gerept over een zoon die om het leven zou zijn gekomen bij een aanslag in Damascus. U legde alle identiteitsdocumenten van uw drie kinderen voor: zowel de identiteitskaarten, bewijzen van nationaliteit als de paspoorten van uw twee zonen. Er werd uitdrukkelijk gevraagd of uw kinderen bij uw echtgenote zijn in Syrië. U antwoordde hierop bevestigend en voegde eraan toe dat ze niet naar school kunnen gaan (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 28 en 77). Ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken repte u met geen woord over de dood van één van uw twee zonen (zie Verklaring DVZ, vraag 16). De vaststelling dat u ook voor wat betreft uw problemen in Syrië flagrant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd ondermijnt verder uw algemene geloofwaardigheid.

Dat u over tal van aspecten van uw achtergrond onduidelijkheid schept, blijkt verder uit het feit dat u voor de Duitse asielinstanties verklaarde dat uw vader reeds gestorven was op het ogenblik dat u werd gehoord. Dit persoonlijk onderhoud vond plaats op 2 juni 2016 (zie Duits asiëldossier, inleiding en zie ook vraag 8). Op het CGVS daarentegen verklaarde u dat uw vader overleden was toen u zich reeds in België bevond, meer bepaald in het jaar 2021 (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 44- 46). Evenzo stelde u ten aanzien van de Duitse asielinstanties dat u gewerkt heeft als mecanicien, als bouwvakker en als chauffeur (zie Duits asiëldossier, vraag 12), terwijl het voor het CGVS luidt dat u eerst zou gewerkt hebben als verkoper van fruitsap en yoghurt op de markt, verder ook nog als medewerker van een bakker en dan nog als arbeider in een petroleumfabriek en later als landbouwer op de familiegroonden (zie notities

persoonlijk onderhoud, vragen 51-61). Voor de Duitse asielinstanties verklaarde u bovendien uw legerdienst te hebben gedaan (zie Duits asioldossier, vraag 13), terwijl u op het CGVS verklaarde steeds te zijn gevlucht voor uw legerdienst (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 53-56). Dit alles wijst er op dat u op geen eerlijk zicht wenst te bieden op uw achtergrond en situatie.

Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. De door u voorgelegde kopijen kunnen bovenstaande vaststellingen niet in positieve zin wijzigen. Deze bevestigen enkel uw persoonsgegevens en die van uw familieleden en het feit dat u een tijd lang in Syrië heeft gewoond. Deze zaken staan hier niet ter discussie. De foto's van uw verwoeste mazouttanker hebben weinig bewijswaarde. Ze verwijzen naar uw werk voor de petroleumindustrie, hetgeen plaatsvond vóór de val het regime van Saddam Hussein. Dat deze mogelijkerwijze verwoest is naar aanleiding van de val van dit regime is iets wat hier evenmin ter discussie staat.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter

door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld. Dit gebied omvat negen districten: Mosul, Tel Kayf, Sheikhan, Akre, Tel Afar, Sinjar, Ba'aj, al-Hatra en Hamdaniya.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de controle over de provincie verdeeld is over verschillende veiligheidsactoren en niet overeenkomt met de officiële grenzen ervan. Zo staan de districten Akre en Sheikhan onder de controle van de Kurdistan Regional Government (KRG), die verder ook de feitelijke controle heeft over delen van de districten Tal Afar, Tel Kayf en Hamdaniya. Er is een aanzienlijke fragmentatie onder de aanwezige veiligheidsactoren. Naast de Iraqi Security Forces (ISF), de milities van de Popular Mobilisation Forces (PMF), en de Koerdische peshmerga zijn ook tal van andere lokale, al dan niet onafhankelijk opererende, milities actief die vaak slechts kleine delen van een gebied controleren. De fragmentatie van de veiligheidsactoren en de ontoereikende controle over hen door de centrale overheid kan voor problemen zorgen. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

In de hele provincie Ninewa vinden veiligheidsincidenten plaats. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, liggen anno 2021, net zoals in 2020, evenwel relatief laag. Tijdens de eerste negen maanden van 2021 vielen burgerslachtoffers voornamelijk bij gerichte moorden en ontploffingen van oude munitie of improvised explosive devices (IED's).

De veiligheidssituatie in de Centraal-Iraakse provincies, waartoe de provincie Ninewa behoort, werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak gehad. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Anno 2021 voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars. In de provincie Ninewa worden er naast luchtaanvallen door de Iraakse luchtmacht en de internationale coalitie op mogelijke schuilplaatsen van ISIS ook grondoperaties door de PMF en ISF tegen de organisatie uitgevoerd. Omgekeerd voerde ISIS op haar beurt aanvallen uit op de aanwezige veiligheidsactoren en op burgers. Uit de beschikbare informatie kan worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers dat bij dergelijke acties valt, beperkt is.

Daarnaast viel de Turkse luchtmacht in de eerste negen maanden van 2021 in de districten Sinjar, Sheikhan en Akre stellingen aan van de Koerdische PKK en de gelieerde YBS (Eenheden voor de Verdediging van Sinjar) van de Yezidische gemeenschap. Voor zover de beschikbare informatie hierover gegevens bevat, blijkt er uit dat het aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, beperkt is.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat ruim 4,9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. Ninewa is in 2021 nog steeds de provincie waar het hoogste aantal IDP's, 256.034 personen, verblijven. Voorts waren er eind september 2021 ruim 1,9 miljoen personen teruggekeerd naar de provincie. Dit komt overeen met 74% van de totale populatie ontheemden. Het gros van deze terugkeerders werd in Mosul geregistreerd. Er zijn echter nog 669.133 personen afkomstig uit Ninewa ontheemd, wat eveneens het grootste aantal is over al de Iraakse provincies heen. De terugkeerratio varieert per district. De aanwezigheid van lokale milities kan in Ninewa een belemmering

vormen voor de terugkeer van IDP's. Naast stabiele relocatie elders zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheden; een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst; een gewijzigde etnisch-religieuze bevolkingsamenstelling; het gebrek aan verzoeningsinitiatieven die potentiële wraakacties dienen op te vangen; en het ontbreken van de nodige documenten worden onder meer aangehaald als redenen om niet terug te keren. In maart 2021 heeft de Iraakse overheid een actieplan gelanceerd om de vluchtelingenkampen te sluiten en de IDP's te helpen met hun terugkeer.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest in de zaak *D. et al. v. Roemenië* van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken *J.K. et al. v. Zweden* (zaak nr. 59166/12) en *A.G. v. België* (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Ninewa nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Ninewa afkomstige Iraakse verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Ninewa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS wijst er nog op dat uit de voormelde Country Guidance Note blijkt dat ook EASO van oordeel is dat de situatie in de provincie Ninewa niet van dien aard is dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 15(c) van de herschikte Kwalificatierichtlijn.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Ninewa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Ninewa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. . U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mosul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat een enig middel blijkt te zijn voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker betwist vooreerst dat de tijd die verlopen is tussen zijn aankomst op het Belgische grondgebied op 1 februari 2019 en de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming op 22 januari 2021 van aard is dat de geloofwaardigheid van zijn vrees erdoor in twijfel kan worden getrokken. Hij licht toe dat hij in feite zoals vele migranten getracht had het Verenigd Koninkrijk te bereiken, maar niet wist hoe ingewikkeld dit voor hem zou zijn en uiteindelijk besloot zijn verzoek om internationale bescherming in België in te dienen toen hij beseftte dat hij Groot-Brittannië niet zou kunnen bereiken. Hij voegt hieraan toe dat hij *“door zijn aanwezigheid op het grondgebied van het Koninkrijk de facto was beschermd tegen zijn nationale autoriteiten”*.

Verzoeker betwist verder dat hij ten aanzien van de Duitse asielinstanties respectievelijk op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst zouden hebben gevormd. Hij benadrukt dat de Duitse autoriteiten hem nooit vragen hadden gesteld over zijn zuster en haar dood en dat, indien zij hem hierover wel vragen hadden gesteld, hij dit feit had kunnen vermelden. Verzoeker benadrukt tevens dat hij uiterst laag opgeleid is en licht toe dat hij de school in het derde leerjaar verliet en nauwelijks kan lezen en schrijven. Het is volgens hem dan ook bijzonder moeilijk om zich uit te drukken, te begrijpen wat er van hem wordt verwacht en te anticiperen op de vragen die hem worden gesteld en de antwoorden die hij geacht wordt te geven. Hij stelt *“[d]at hij dus specifieke vragen kan beantwoorden, maar niet in staat is ze te extrapoleren”* en dat hij *“allen op deze vraag kon komen omdat de vraag van zijn zuster uitdrukkelijk door tegenpartij aan hem was gesteld”*. Verzoeker geeft verder aan dat hij in feite reeds lange tijd bedreigd werd door leden van de sjjiitische militie, maar dat ze hem niet konden vinden en dat zij, gezien zij verzoeker niet rechtstreeks konden aanvallen, zijn zuster en haar man dus aanvielen. Deze gebeurtenis zou verzoeker hebben doen besluiten zijn land van herkomst onmiddellijk te ontvluchten. Verzoeker vervolgt dat hij het risico niet durfde nemen om zijn zuster naar het ziekenhuis te brengen en dat alleen zijn moeder, vergezeld van wat hij omschreef als *“mensen van de Staat”* zijn zuster naar het ziekenhuis heeft gebracht. Verzoeker zou pas veel later, toen hij reeds op de vlucht was, van zijn familie vernomen hebben dat zijn zuster was overleden. Verzoeker betoogt dat toen hij tijdens zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verklaarde dat *“zij”* zijn zuster naar het ziekenhuis hadden gebracht, dit een ongelukkige formulering was die geenszins impliceerde dat hij zelf naar het ziekenhuis was gegaan, en dat *“deze vergissing een verdere illustratie is van de gevolgen van het analfabetisme van verzoeker”*. Hij meent *“dat in de bestreden beschikking, maar ook en vooral tijdens het onderzoek van zijn dossier door tegenpartij, geen rekening werd gehouden met de bijzondere omstandigheden eigen aan verzoeker en in het bijzonder met zijn zeer geringe onderzoeksniveau”*.

Verzoeker houdt voorts vol dat hij Irak op 22 februari 2006 heeft verlaten en nooit verklaard heeft dat hij er in juli 2006 was vertrokken. Volgens verzoeker betreft dit een vergissing van de tolk. Verzoeker meent dat zelfs indien hij aan de oorsprong van deze vergissing zou liggen, *“quod non”*, moet worden vastgesteld *“dat een dergelijke vergissing 16 jaar na de feiten meer dan anekdotisch lijkt en geenszins de geloofwaardigheid van zijn relaas en de realiteit van zijn angsten in twijfel kan trekken”*.

Waar de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing vaststelt dat verzoeker voor de Duitse asielinstanties heeft verklaard dat in oktober 2015 zijn vijfjarige zoon in een aanslag in Damascus is omgekomen en zijn andere zoon hierbij gewond raakte, maar hier op het CGVS en bij de DVZ met geen woord over heeft gerept, wijst verzoeker erop dat deze gebeurtenissen in Syrië hebben plaatsgevonden en niet rechtstreeks verband houden met de redenen waarom hij zijn land van herkomst heeft moeten ontvluchten en die aan de basis liggen van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij beklemtoont dat *“de enige reden waarom de dood van zijn vijfjarige zoon A(...) tijdens zijn verhoor door tegenpartij niet ter sprake werd gebracht, is dat hem hierover geen vragen werden gesteld”*. Hij verwijst andermaal naar zijn zeer lage opleidingsniveau, dat hem slechts in staat zou stellen zeer specifieke vragen te beantwoorden. Verzoeker meent dat het duidelijk is dat *“tegenpartij tijdens het verhoor van verzoeker niet in staat is geweest de vragen die hem werden gesteld en de bewoordingen ervan aan te passen aan zijn gebrek aan opleiding”*.

Wat het overlijden van zijn vader betreft, is er volgens verzoeker duidelijk sprake van een misverstand. Hij stelt dat hij al vele jaren geen nieuws meer van zijn vader heeft gehad en dat hij in 1987, toen hij amper elf jaar oud was, in feite door zijn vader in de steek werd gelaten. Hij zou in Duitsland hebben verklaard dat *“wat hem betrof, zijn vader dood was”*, terwijl hij geen informatie zou hebben gehad over zijn werkelijke dood. Deze zin zou slechts een beschrijving zijn geweest van verzoekers gemoedstoestand ten aanzien van zijn vader. Verzoeker stelt dat hij pas in 2021 zou hebben gehoord van zijn vaders dood en *“in die zin aan de autoriteiten had meegedeeld dat hij van de dood van zijn vader had vernomen”*. Hij meent dat dit

dus geen tegenstrijdigheid in zijn verklaringen is en aantoonst “*dat verzoeker door zijn gebrek aan opleiding met zijn eigen bagage moet antwoorden op de hem gestelde antwoorden*”.

De vaststellingen met betrekking tot zijn werk vormen volgens verzoeker een andere illustratie van het feit dat de adjunct-commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn lage opleidingsniveau. Hij licht toe dat zijn hoofdberoep “*landbouwarbeider*” was en dat hij betaald werd om op een boerderij te werken, doch dat dit beroep niet alleen niet het hele jaar door kon worden uitgeoefend, maar ook geen toereikend inkomen garandeerde, en dat hij dus ook verschillende andere werkzaamheden moest verrichten. Het zijn deze werkzaamheden die hij tijdens zijn gehoren met de Duitse autoriteiten en het CGVS opsomde, zo stelt verzoeker. Er is volgens hem dus geen sprake van een tegenstrijdigheid in zijn verklaringen. Hij zou weer niet in staat zijn geweest zich nauwkeurig en correct uit te drukken vanwege zijn lage opleidingsniveau. Zijn verklaringen over zijn militaire dienst zijn volgens verzoeker hier een laatste voorbeeld van. Hij licht toe dat hij met zijn militaire dienst begonnen was, maar tijdens die dienst ondergedoken was en deze niet heeft vervuld, daar hij kort voor het einde zou zijn vertrokken. Hij stelt dat de adjunct-commissaris-generaal, zonder te trachten zijn verklaringen te begrijpen of in hun context te plaatsen, enkel heeft verklaard dat hij zichzelf had tegengesproken en dus had gelogen, *quod non*, aldus verzoeker.

Verzoeker meent dat dient te worden vastgesteld dat de adjunct-commissaris-generaal bij het onderzoek van het administratief dossier en het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met zijn lage opleidingsniveau en dat, in het andere geval, de bestreden beslissing ongetwijfeld niet zou zijn geworden wat zij is.

Wat betreft de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, is verzoeker van oordeel dat de adjunct-commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met zijn “*bijzonder kwetsbare situatie*”. Onder verwijzing naar de bij het verzoekschrift gevoegde persartikels, rapporten en het reisadvies op de website van het Belgische ministerie van Buitenlandse Zaken (stukkenbundel verzoeker, stukken 3-9), waaruit hij citeert, betoogt verzoeker dat de situatie in Irak sinds de laatste verkiezingen van oktober (2021) verslechterd is en dat in heel Irak het geweld en het aantal burgerslachtoffers toenemen. Verzoeker wijst er verder op dat uit het gevoegde rapport van Human Rights Watch van 2022 (stukkenbundel verzoeker, stuk 8) blijkt “*dat de autoriteiten de mensenrechten op geen enkele wijze eerbiedigen en er integendeel niet voor terugdeinzen deze met voeten te treden, met name door doodsvonnissen en onwettige detenties waarbij foltering wordt toegepast*”. Verzoeker stelt nog dat “*dit verslag aanzienlijk recenter lijkt te zijn dan de door de tegenpartij aangehaalde bronnen, waarvan de meeste dateren van 2019 en 2020*” en dat “*alleen een bron is gedateerd 2021, maar aangezien het om een coördinatie gaat die in 2021 werd uitgevoerd, is de inhoud in feite op veel oudere bronnen gebaseerd*”. Verzoeker meent dat hem dwingen om terug te keren naar Irak in deze omstandigheden in strijd zou zijn met de vereisten van artikel 3 van het EVRM.

2.1.2. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- stuk 3: France 24, *Irak: “Tout est réuni pour que les tensions politiques plongent le pays dans la guerre civile”*, 13 januari 2022;
- stuk 4: Le Monde Diplomatique, *En Irak et en Syrie, les civils sont les premières victimes des bombardements*, maart 2022;
- stuk 5: RFI, *Tractations politiques en Irak, le pays sous tension et dans l'attente d'un gouvernement*, 17 januari 2022;
- stuk 6: uittreksel van de website van het Belgisch ministerie van Buitenlandse Zaken met het reisadvies voor Irak;
- stuk 7: Amnesty International, *Irak – Rapport annuel 2020*, 7 april 2021;
- stuk 8: Human Rights Watch, *Iraq. Events of 2021*, 2022;
- stuk 9: RTBF, *Irak : plus de 10.000 déplacés après la poussée de violences au Sinjar*, 5 mei 2022.

2.2. Nieuwe elementen

De verwerende partij legt op 29 september 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan volgende nieuwe elementen die door haar nog niet werden aangehaald in de bestreden beslissing:

- EUAA, *Country Guidance: Iraq*, juni 2022;
- EUAA, *Country of Origin Information Report: Iraq. Security Situation*, januari 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij werd genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanvraag, nu (i) het feit dat zijn asielmotieven reeds eerder door de Duitse asielautoriteiten werden afgewezen een eerste indicatie vormt dat hij geen gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten aanzien van Irak, (ii) er verder kan worden vastgesteld dat hij pas na een verblijf van bijna twee jaar in België besloot asiel aan te vragen, wat verdere vraagtekens oproept bij de ernst van zijn nood aan bescherming, (iii) vervolgens dient te worden vastgesteld dat hij voor de Duitse asielinstanties in verband met een aantal cruciale elementen heel andere verklaringen aflegde, hoewel hij wel degelijk beweerde exact dezelfde feiten te hebben aangehaald in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, (iv) vervolgens nog dient te worden gewezen op incoherente verklaringen die hij op het CGVS aflegt in verband met de vraag wanneer hij uit Irak naar Syrië is gevlucht, (v) verder nog dient te worden gewezen op een verklaring bij de DVZ die tegenstrijdig is met zijn verklaringen op het CGVS, (vi) de vaststelling dat hij ook wat betreft zijn problemen in Syrië flagrant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd zijn algemene geloofwaardigheid verder ondermijnt, (vii) hij over tal van aspecten van zijn achtergrond onduidelijkheid schept, en (viii) de door hem voorgelegde kopieën bovenstaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen wijzigen, en omdat (B) er in Ninewa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en er geen elementen zijn of door verzoeker worden aangebracht die erop wijzen dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door dergelijk risico. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart een soennitische Arabier te zijn afkomstig uit Irak, meer bepaald uit de stad Mosoel gelegen in de provincie Ninewa, en zijn land van herkomst in 2006 te hebben verlaten uit vrees voor een sjjiitische militie en de familie van zijn schoonbroer. Leden van de sjjiitische militie zouden op een avond in juli 2006 op zoek zijn geweest naar hem, maar verzoeker zou aan hen zijn kunnen ontsnappen door het huis van zijn zus binnen te gaan terwijl zij en haar man hen tegenhielden, waarop verzoekers zus en schoonbroer door de militieleden werden doodgeschoten. Sindsdien zou verzoeker worden gezocht door de stam van zijn schoonbroer, aangezien die hem voor diens dood verantwoordelijk zou houden. Ook zijn familie zou kwaad zijn op hem en zijn moeder zou hem verstoten hebben. Verzoeker zou na dit incident naar Syrië gevlucht zijn en een jaar lang hebben gewerkt op een groentemarkt in Damascus, waarna hij naar Daraa zou zijn getrokken om er te werken op een boerderij. Daar zou hij in 2009 gehuwd zijn met een Syrische vrouw. In 2011 zou verzoeker gearresteerd zijn door rebellen maar door bemiddeling van een lokale *mukhtar* weer zijn vrijgelaten. Hierop zou verzoeker besloten hebben om met zijn vrouw en zoon naar Damascus te gaan, maar na een aanval op hun wijk door rebellen zouden zij er op 18 juli 2012 weer zijn vertrokken. Verzoeker zou toen met zijn vrouw en hun inmiddels twee kinderen naar Jaramana zijn getrokken en in de daaropvolgende periode door UNHCR erkend zijn als vluchteling. In 2015 zou verzoeker twee keer gearresteerd zijn door leden van een Iraakse militie die hem wilden rekruteren maar telkens weer zijn vrijgelaten door de bemiddeling van een zekere S. A., die voor de politieke veiligheidsdienst werkte. Verzoeker zou Syrië in september of oktober 2015 hebben verlaten, waarop zijn vrouw en kinderen zouden zijn ingetrokken bij zijn schoonouders in Daraa. Verzoeker zou op 31 december 2015 zijn aangekomen in Duitsland, waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende, dat uiteindelijk werd afgewezen. Na enkele omzwervingen in Italië, Zwitserland en Frankrijk zou verzoeker uiteindelijk op 1 februari 2019 zijn aangekomen in België, waar hij op 22 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris-generaal van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven.

Vooreerst dient samen met de adjunct-commissaris-generaal te worden vastgesteld dat verzoeker ten aanzien van de Duitse asielinstanties geheel andere verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden hebben gevormd voor het vertrek uit zijn land van herkomst, niettegenstaande verzoekers bewering in Duitsland exact dezelfde feiten te hebben aangehaald in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming aldaar (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie' (deel CGVS), notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, vragen 91 en 92). Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toegelicht:

“U verklaarde voor de Duitse asielinstanties dat u in 2006 door sjjiitische militieleden met de dood werd bedreigd omdat u een soenniet bent en omdat u M(...) heet. U zou kort na deze bedreigingen besloten hebben uit Irak te vluchten en naar Syrië te reizen (zie Duits asiëldossier vraag 18). Op het CGVS daarentegen verwijst u naar een concreet incident waarbij uw zus en haar echtgenoot om het leven werden gebracht door militieleden die naar u op zoek waren (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 105-158). Dit is zeer opmerkelijk. Voor de Duitse asielinstanties heeft u met geen woord gerept over het incident waarbij uw zus en haar echtgenoot zouden zijn gedood en dat voor u de concrete vluchtaanleiding uit Irak uitmaakte (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 108). De vaststelling dat u dergelijke cruciale elementen van uw asielrelaas niet heeft vermeld voor de Duitse asielinstanties ondermijnt in grote mate uw algemene geloofwaardigheid.”

Verzoekers verweer als zou hij de moord op zijn zus en schoonbroer niet hebben kunnen vermelden bij de Duitse autoriteiten omdat deze hem daar nooit vragen over hadden gesteld, kan bezwaarlijk ernstig worden genoemd. Het spreekt immers voor zich dat verzoeker geen vragen kunnen worden gesteld over feiten of elementen die hij nalaat zelf aan te halen. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens een gehoor in het kader van de Duitse asielprocedure nochtans de gelegenheid heeft gehad om de feiten en omstandigheden te vermelden die zijn voorgehouden vrees voor vervolging rechtvaardigen (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', Duits asiëldossier + relevante passage "*Niederschrift über die Anhörung...*"). Uit de stukken in het administratief dossier met betrekking tot verzoekers procedure in België blijkt dat hij de moord op zijn zus en schoonbroer spontaan heeft aangehaald bij de DVZ toen hem gevraagd werd naar eventuele problemen met de autoriteiten van zijn land van herkomst, alsook op het CGVS, toen hem gevraagd werd naar de concrete vluchtaanleiding (AD, stuk 7, vragenlijst, vraag 3.7 a) en stuk 4, 'Bijkomende informatie' (deel CGVS), notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, vraag 105). De bewering als zou hij dit element pas ter sprake hebben gebracht "*omdat de vraag van zijn zuster uitdrukkelijk door tegenpartij aan hem was gesteld*" mist aldus feitelijke grondslag. Bijgevolg kan verzoeker

niet overtuigen waar hij de omissie in zijn verklaringen afgelegd ten aanzien van de Duitse asielinstanties tracht te verklaren door te wijzen op het feit dat hij *“uiterst laag opgeleid”* is, temeer hij op geen enkele wijze aantoont dat zijn lage scholingsgraad hem verhindert om in het kader van opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen af te leggen over de elementen die raken aan de kern van zijn vluchtrelaas. Uit de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud kan ten andere niet blijken dat het voor hem *“bijzonder moeilijk is zich uit te drukken, te begrijpen wat er van hem wordt verwacht en te anticiperen op de vragen die hem worden gesteld en de antwoorden die hij geacht wordt te geven”*, noch dat hij enkel in staat zou zijn specifieke vragen te beantwoorden. Zo dient te worden herhaald dat verzoeker, toen hem op het CGVS gevraagd werd de redenen voor zijn vertrek uit Irak toe te lichten, spontaan melding maakte van het incident waarbij militieleden het op hem zouden hebben gemunt maar uiteindelijk zijn zus en schoonbroer zouden hebben doodgeschoten en bleek hij verder in staat om desgevraagd een uitgebreide beschrijving te geven van dit incident (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’ (deel CGVS), notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, vragen 105 en 110). Gratuite beweringen niet te na gesproken, onderneemt verzoeker in zijn verzoekschrift geen ernstige poging om de vastgestelde omissie in zijn verklaringen afgelegd in het kader van de Duitse asielprocedure te verklaren. Waar hij in zijn verzoekschrift nog toelicht dat hij reeds lange tijd bedreigd werd door leden van de sjiiitische militie, doch dat die hem niet konden vinden en dan maar zijn zus en haar man aanvielen, welke gebeurtenis hem zou hebben doen besluiten Irak onmiddellijk te ontvluchten, doet verzoeker aan het voorgaande geen afbreuk.

Verder dient te worden gewezen op volgende pertinente vaststelling van de adjunct-commissaris-generaal aangaande verzoekers gehoor bij de DVZ:

“U verklaarde daar het volgende naar aanleiding van de beschieting van uw zus: “wij hebben onze zuster naar het hospitaal gebracht” (zie vragenlijst DVZ, vraag 7), terwijl op het CGVS sterk naar voren komt dat u meteen bent gevlucht toen u militieleden zag, dat u pas later heeft vernomen dat uw zus om het leven was gekomen door de schoten die u had gehoord toen u wegvluchtte en dat uw familie het u erg kwalijk nam dat uw zus om het leven was gekomen doordat men naar u op zoek was. Ook deze vaststelling roept ernstige twijfels op bij de geloofwaardigheid van de problemen die u Irak zouden hebben doen verlaten en die nu nog steeds een terugkeer zouden verhinderen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 105-148).”

Door in zijn verzoekschrift te ontkennen dat hij zijn zus naar het ziekenhuis heeft gebracht en toe te lichten dat hij zo'n risico niet durfde te nemen en dat alleen zijn moeder, vergezeld van *“mensen van de Staat”* zijn zus naar het ziekenhuis heeft gebracht, weerlegt noch verklaart verzoeker de vastgestelde inconsistentie in zijn verklaringen. Het kan geenszins overtuigen dat zijn verklaring afgelegd bij de DVZ een *“ongelukkige formulering”* was *“die geenszins impliceerde dat hij zelf naar het ziekenhuis was gegaan”* en dat het om een vergissing zou gaan die *“een verdere illustratie is van de gevolgen van het analfabetisme van verzoeker”*, zoals verzoeker voorhoudt. Vooreerst blijkt nergens uit de elementen in verzoekers dossier dat hij analfabeet zou zijn. In tegendeel blijkt dat verzoeker verklaarde tot het derde leerjaar naar school te zijn geweest en bevestigde dat hij kan lezen en schrijven in het Arabisch (AD, stuk 7, verklaring DVZ, nr. 11 en stuk 4, ‘Bijkomende informatie’ (deel CGVS), notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4, vragen 37 en 38). Verder blijkt niet dat verzoekers relatief lage scholingsgraad zijn begrips- of expressievermogen in die mate belemmert dat hij niet in staat zou zijn om de feiten en elementen die ten grondslag liggen aan zijn voorgehouden vrees ten aanzien van zijn land van herkomst op correcte en coherente wijze uiteen te zetten. Verzoekers lage scholingsgraad kan in dezen geen afdoende verklaring of verschoning bieden.

Vervolgens dient samen met de adjunct-commissaris-generaal te worden gewezen op volgende incoherente verklaringen die verzoeker op de zetel van het CGVS heeft afgelegd in verband met het tijdstip waarop hij van Irak naar Syrië zou zijn gevlucht:

“Eerst verklaarde u dat u op 22 februari 2006 in Syrië bent aangekomen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 62-65). Later tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat het incident dat de vluchtaanleiding uitmaakte plaatsvond in juli 2006 en dat u in diezelfde maand in Syrië bent aangekomen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 114, 157 en 158). Ook dit mag erg verbazen.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift volhoudt dat hij Irak op 22 februari 2006 heeft verlaten en nooit verklaarde dat hij in juli 2006 was vertrokken, weerlegt of verklaart hij de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen niet. Hij maakt geenszins concreet aannemelijk dat het hier een vergissing van de tolk betreft. Blijkens de notities van het persoonlijk onderhoud antwoordde verzoeker op de vraag in welke maand het door hem aangehaalde incident plaatsvond: *“In maand zeven 2006”*, werd hem verder in het

persoonlijk onderhoud gevraagd in welke maand hij in Syrië was aangekomen, waarop zijn antwoord luidde: *“Dat was nog in de maand zeven.”*, en vroeg de dossierbehandelaar hem vervolgens, na te hebben gerecapituleerd dat het incident *“dus ook in juli”* plaatsvond, hoeveel dagen na het incident hij in Syrië is aangekomen, waarop verzoeker *“Ongeveer één week later”* antwoordde (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’ (deel CGVS), notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8, vraag 114 en p. 11, vragen 157 en 158). De Raad acht het bijzonder weinig waarschijnlijk dat de tolk zich telkenmale zou hebben vergist, temeer daar verzoeker geen melding maakt van andere vergissingen die zouden zijn gebeurd. Bovendien dient op basis van de stukken in het administratief dossier te worden vastgesteld dat verzoeker een kopie van de notities van zijn persoonlijk onderhoud heeft gevraagd en dat deze hem werd betekend alvorens een beslissing inzake zijn verzoek om internationale bescherming werd genomen, zoals bepaald door artikel 57/5^{quater}, § 2, van de Vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier kan niet blijken dat verzoeker of zijn advocaat het CGVS opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud hebben bezorgd, zodat verzoeker overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet werd geacht in te stemmen met de inhoud daarvan. Verzoekers betoog (*post factum*) als zou er een vergissing zijn gebeurd is derhalve niet dienstig. In zoverre verzoeker een slag om de arm houdt en stelt dat indien het een vergissing van zijnentwege zou betreffen, *“een dergelijke vergissing 16 jaar na de feiten meer dan anekdotisch lijkt en geenszins de geloofwaardigheid van zijn relaas en de realiteit van zijn angsten in twijfel kan trekken”*, wijst de Raad erop dat deze feiten raken aan de kern van verzoekers relaas en daaraan verbonden vrees en dat van hem wel degelijk mag worden verwacht dat hij hierover coherente en eensluidende verklaringen aflegt in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en dit ongeacht de inmiddels verstreken tijd.

De adjunct-commissaris-generaal merkt in de bestreden beslissing verder terecht op dat verzoeker ook met betrekking tot zijn voorgehouden problemen in Syrië geen coherente verklaringen heeft afgelegd, gelet op volgende pertinente vaststellingen:

“Zo valt het op dat u voor de Duitse asielinstanties heeft verklaard dat in oktober 2015 uw vijfjarige zoon in een aanslag in Damascus om het leven is gekomen, op een moment dat uw echtgenote met de kinderen inkopen deed. Uw andere zoon zou hierbij gewond zijn geraakt (zie Duits asiëdossier vraag 18). Op het CGVS daarentegen heeft u met geen woord gerept over een zoon die om het leven zou zijn gekomen bij een aanslag in Damascus. U legde alle identiteitsdocumenten van uw drie kinderen voor: zowel de identiteitskaarten, bewijzen van nationaliteit als de paspoorten van uw twee zonen. Er werd uitdrukkelijk gevraagd of uw kinderen bij uw echtgenote zijn in Syrië. U antwoordde hierop bevestigend en voegde eraan toe dat ze niet naar school kunnen gaan (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 28 en 77). Ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken rept u met geen woord over de dood van één van uw twee zonen (zie Verklaring DVZ, vraag 16). De vaststelling dat u ook voor wat betreft uw problemen in Syrië flagrant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd ondermijnt verder uw algemene geloofwaardigheid.”

Met het verweer dat de gebeurtenissen die in Syrië hebben plaatsgevonden niet rechtstreeks verband houden met de redenen waarom hij zijn land van herkomst heeft moeten ontvluchten en die aan de basis liggen van zijn verzoek om internationale bescherming, verklaart noch verschoont verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij correcte en coherente verklaringen aflegt met betrekking tot alle aspecten van zijn relaas, waaronder ook de gebeurtenissen die zich in de opeenvolgende landen van verblijf zouden hebben voorgedaan. Waar verzoeker beklemt toont dat *“de enige reden waarom de dood van zijn vijfjarige zoon A(...) tijdens zijn verhoor door tegenpartij niet ter sprake werd gebracht, is dat hem hierover geen vragen werden gesteld”*, dient andermaal te worden benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om de voor zijn verzoek relevante elementen aan te brengen en dat hem logischerwijze geen vragen kunnen worden gesteld over zaken die hij achterhoudt. Daargelaten dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij een zoon heeft met de naam A., dient te worden vastgesteld dat hem bij de DVZ gevraagd werd naar de gegevens van zijn kinderen, waaronder de woonplaats dan wel datum van overlijden en dat verzoeker toen aangaf dat alle drie zijn kinderen in Daraa wonen (AD, stuk 7, verklaring DVZ, nr. 16). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd of zijn kinderen momenteel bij hun moeder verblijven, antwoordde verzoeker bevestigend (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’ (deel CGVS), notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, vraag 77). Indien één van zijn zonen in oktober 2015 daadwerkelijk zou zijn omgekomen bij een aanslag in Damascus, zoals hij voor de Duitse asielinstanties verklaarde, mag van hem worden verwacht dat hij dit ook ten aanzien van de Belgische asielinstanties zou aangeven, *quod non*. Zoals hoger reeds beargumenteerd, maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn lage opleidingsniveau hem slechts in staat stelt zeer specifieke vragen te beantwoorden en kan hierin geen verklaring of verschooning worden gevonden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en omissies in zijn verklaringen. De Raad merkt tot slot op dat verzoekers bewering als zou zijn toen vijfjarige zoon in oktober 2015 zijn omgekomen in een aanslag onverenigbaar is met de vaststelling dat het paspoort van

zijn in 2010 geboren zoon M., waarvan hij op het CGVS een fotokopie heeft neergelegd, blijkt te zijn uitgereikt op 24 december 2015 (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 3, paspoort zoon 1).

De adjunct-commissaris-generaal stelt voorts in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:
"Dat u over tal van aspecten van uw achtergrond onduidelijkheid scheidt, blijkt verder uit het feit dat u voor de Duitse asielinstanties verklaarde dat uw vader reeds gestorven was op het ogenblik dat u werd gehoord. Dit persoonlijk onderhoud vond plaats op 2 juni 2016 (zie Duits asieldorf, inleiding en zie ook vraag 8). Op het CGVS daarentegen verklaarde u dat uw vader overleden was toen u zich reeds in België bevond, meer bepaald in het jaar 2021 (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 44- 46). (...) Voor de Duitse asielinstanties verklaarde u bovendien uw legerdienst te hebben gedaan (zie Duits asieldorf, vraag 13), terwijl u op het CGVS verklaarde steeds te zijn gevlucht voor uw legerdienst (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 53-56). Dit alles wijst er op dat u op geen eerlijk zicht wenst te bieden op uw achtergrond en situatie."

Verzoeker kan niet overtuigen waar hij gewag maakt van een misverstand wat betreft het overlijden van zijn vader. De Raad stelt vast dat hem door de Duitse asielautoriteiten werd gevraagd naar de naam, voornaam en het adres van zijn ouders. Indien hij op elfjarige leeftijd in de steek gelaten werd door zijn vader en sindsdien geen nieuws meer van hem had, zoals hij in zijn verzoekschrift toelicht, mag worden verondersteld dat hij aan de Duitse asielautoriteiten zou aangeven dat hij niet op de hoogte is van het adres van zijn vader, *quod non* (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', Duits asieldorf + relevante passage "*Niederschrift über die Anhörung...*", vraag 8). Verzoekers uitleg dat hij met zijn verklaring dat zijn vader al overleden is bedoelde dat, wat hem betrof, zijn vader dood was en dit "*slechts een beschrijving was van de gemoedstoestand van verzoeker ten aanzien van zijn vader*", kan dan ook niet worden aangenomen. Uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt overigens niet dat verzoeker daar heeft aangegeven in 2021 louter de dood van zijn vader te hebben vernomen, zoals hij in zijn verzoekschrift suggereert, doch wel dat zijn vader in dat jaar effectief is overleden (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie' (deel CGVS), notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-5, vragen 44-46).

De uitleg dat verzoeker zijn militaire dienst begonnen was maar niet heeft vervuld, aangezien hij tijdens die dienst ondergedoken is en kort voor het einde ervan vertrokken is, is niet afdoend ter verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen. Deze uitleg is immers onverenigbaar met verzoekers verklaring afgelegd op het CGVS dat hij het leger nooit verwoegd heeft omdat hij op de vlucht ging telkens men hem kwam zoeken (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie' (deel CGVS), notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, vragen 54-56).

In zoverre verzoeker andermaal naar zijn lage opleidingsniveau verwijst ter verschoning van de vastgestelde tegenstrijdigheden, kan worden volstaan met een verwijzing naar hetgeen hierover hoger is uiteengezet.

Tevens dient samen met de adjunct-commissaris-generaal te worden vastgesteld dat verzoeker pas na een verblijf van bijna twee jaar in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, wat vragen oproept bij de ernst van zijn voorgehouden nood aan bescherming. Verzoeker repliceert in zijn verzoekschrift dat hij in feite zoals vele migranten geprobeerd had het Verenigd Koninkrijk te bereiken, maar dat hij niet wist hoe ingewikkeld dit zou zijn en uiteindelijk besloot zijn asielaanvraag in België in te dienen toen hij beseft dat hij Groot-Brittannië niet zou kunnen bereiken. Deze uitleg strookt vooreerst niet met zijn verklaringen afgelegd op het CGVS volgens de welke hij de bedoeling had om naar het Verenigd Koninkrijk te gaan maar België ook een goed land vond en daarom besloot om hier te blijven (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie' (deel CGVS), notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, vraag 101). Van een persoon die zijn land van herkomst ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging mag bovendien worden verwacht dat hij bescherming zoekt bij de autoriteiten van het onthaalland van zodra hij daartoe de gelegenheid heeft. Dat verzoeker door zijn aanwezigheid op het Belgisch grondgebied *de facto* beschermd was tegen zijn nationale autoriteiten, zoals hij aanhaalt, neemt niet weg dat hij zich in een precare verblijfssituatie bevond en het risico liep om naar zijn land van herkomst te worden teruggestuurd zolang hij zijn beschermingsaanvraag niet had ingediend.

Tot slot merkt de Raad op dat verzoeker niet betwist dat hij in Duitsland eerder een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in het kader waarvan hij dezelfde feiten heeft aangehaald als deze die hij aanhaalt ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming in België en dat dit verzoek door de Duitse asielinstanties werd afgewezen.

Ter staving van zijn verzoek heeft verzoeker fotokopieën van documenten neergelegd waaromtrent in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld:

“De door u voorgelegde kopijen kunnen bovenstaande vaststellingen niet in positieve zin wijzigen. Deze bevestigen enkel uw persoonsgegevens en die van uw familieleden en het feit dat u een tijd lang in Syrië heeft gewoond. Deze zaken staan hier niet ter discussie. De foto's van uw verwoeste mazouttanker hebben weinig bewijswaarde. Ze verwijzen naar uw werk voor de petroleumindustrie, hetgeen plaatsvond vóór de val het regime van Saddam Hussein. Dat deze mogelijkerwijze verwoest is naar aanleiding van de val van dit regime is iets wat hier evenmin ter discussie staat.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker niet worden betwist, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Irak.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten en vrees niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd.

2.3.4.3. Wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de *UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van mei 2019 als uit de *EUAA Country Guidance: Iraq* van juni 2022, waaraan gerefereerd wordt in de aanvullende nota van de verwerende partij, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Irak de focus aldus worden gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn regio van herkomst in Irak, *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de adjunct-commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Ninewa geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die aanwezig is in of terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in voormelde *EUAA Country Guidance Note* over Irak van juni 2022 (p. 210-212).

De informatie die verzoeker voegt en waaruit hij citeert is, voor zover zij al specifiek betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa, niet van aard afbreuk te doen aan voorgaande analyse, die steun vindt in de geactualiseerde landeninformatie waarnaar verwezen wordt in de aanvullende nota van de verwerende partij (stukkenbundel verzoeker, stukken 3-9). Het door verzoeker aangehaalde reisadvies van het Belgische ministerie van Buitenlandse Zaken is bovendien enkel bestemd voor Belgische reizigers en is niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming (stukkenbundel verzoeker, stuk 6). Waar verzoeker onder verwijzing naar het

gevoegde rapport van Human Rights Watch over de gebeurtenissen in 2021 aanvoert “*dat de autoriteiten de mensenrechten op geen enkele wijze eerbiedigen en er integendeel niet voor terugdeinzen deze met voeten te treden, met name door doodvonnissen en onwettige detenties waarbij foltering wordt toegepast*”, brengt hij geen elementen of argumenten aan die een ander licht werpen op de analyse van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet volstaan met een verwijzing naar algemene informatie over de mensenrechtensituatie in zijn land van herkomst, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest *Elgafaji* (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Ninewa voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De adjunct-commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing terecht vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Ninewa. Tevens blijkt dat de adjunct-commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker betwist deze motieven van de bestreden beslissing niet en doet er derhalve geen afbreuk aan.

Verzoeker licht verder niet toe in welke zin hij zich in een “*bijzonder kwetsbare situatie*” bevindt waarmee desgevallend geen rekening zou zijn gehouden bij de beoordeling van het risico op ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dergelijk summier en vaag betoog is niet dienstig om een nood aan internationale bescherming op deze grond aan te tonen.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker “*in volkomen subsidiaire orde*” vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT